

Hồi 408

Trường sinh độc chú

“**Y**ến Phi!”.

Một con thuyền nhỏ từ thượng du bơi tới.

Yến Phi bật người phóng lên, hạ thân xuống thuyền, ngạc nhiên hỏi: “Sao khéo vậy?”.

An Ngọc Tình quay đầu thuyền lại, thần thái ung dung nhàn nhã, dọc theo bờ bắc Đại Giang tiến ngược dòng, mỉm cười nói: “Ta đặc biệt đến đây đợi huynh đó”.

Nàng ăn vận kiêu ngạo phu, không chút hoa lệ, đội chiếc mũ nan che gần hết mặt, nhưng vẫn không giấu nổi thứ khí chất thanh lệ thoát tục, hai mắt như hai đầm nước sâu thăm thẳm không thấy đáy, bên trong ẩn hàm huyền cơ vô hạn.

Yến Phi biết mình vẫn chưa hồi phục lại sau khi tâm linh tương hội với Kỷ Thiên Thiên nên mới hỏi ra một câu hồ đồ đến vậy, bèn nói: “Để tiểu đệ giúp sức được không?”.

An Ngọc Tình dịu dàng nói: “Yến đại hiệp ngồi xuống cho tiểu nữ nhờ, sự thực thì tiểu nữ đây rất thích cảm giác được khỏa nước chèo thuyền thế này đó!”.

Yến Phi liền chậm chậm ngồi xuống giữa thuyền, mỉm cười nhìn nàng, mỹ nữ này có một khí chất vô cùng đặc biệt, khiến cho tâm trạng căng thẳng của người đối diện với nàng có thể trở nên thư giãn, vô ưu vô lự.

An Ngọc Tình im lặng nhìn chàng, đột nhiên thở dài khe khẽ nói: “Chia tay huynh ở Bạch Vân sơn xong, mấy ngày sau đó ta đều không ngừng suy nghĩ, cuối cùng nghĩ đến một vấn đề”.

Yến Phi hứng thú hỏi: “Vấn đề có thể khiến cô nương dụng tâm suy nghĩ, chắc hẳn phải vô cùng phi thường, liệu có liên quan đến Tiên môn không?”.

Thần tình An Ngọc Tình có vẻ khổ não: “Huynh đoán sai rồi! Vấn đề này có quan hệ trực tiếp đến huynh, hơn nữa lại vô cùng kinh tâm động phách, tốt nhất huynh nên có chuẩn bị tâm lý trước đi”.

Yến Phi kinh hãi nói: “Không đến nỗi nghiêm trọng như vậy chứ? Thật lòng là ta hoàn toàn không thể hiểu được ý của cô nương, thế nào gọi là chuẩn bị tâm lý vậy?”.

An Ngọc Tình cười khở: “Ta cũng không muốn nói ra lắm, nhưng đứng trên lập trường bằng hữu, lại cảm thấy không nói không được”.

Yến Phi thở hắt ra một hơi hởi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

An Ngọc Tình thở dài: “Trước khi nói ra, ta muốn làm rõ một chuyện, lần đó huynh và Tôn Ân quyết chiến bên ngoài Biên Hoang Tập, sau rồi Thiên Sư quân đã rêu rao rằng huynh chết trong tay Tôn Ân, mà sự thực thì huynh cũng đã thất tung một thời gian, trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Yến Phi đến giờ vẫn chưa đoán ra được vấn đề An Ngọc Tình đang nghĩ trong lòng, chỉ đành thật thà đáp: “Lần quyết chiến đó ta đã bại thê bại thảm, còn hoàn toàn mất đi tri giác, đến khi tỉnh lại mới phát giác ra mình đã được chôn dưới ba tấc đất”.

An Ngọc Tình ngạc nhiên: “Tôn Ân sao lại sơ thất thế được?”.

Yến Phi nói: “Tôn Ân không hề sơ thất, khi ta bị đánh bay xuống Trần Hoàng Cương, Nhậm Thanh Thị bất ngờ xuất thủ tập kích Tôn Ân, khiến y không thể bồi thêm một chương. Kế đó Ni Huệ Huy núp cạnh đó đã lướt tới cấp lấy ta đem đi an táng. Hà! Những chuyện này và vấn đề cô nương đang nghĩ rốt cuộc có quan hệ gì?”.

An Ngọc Tình thở dài thốt: “Lần này thật hồng bét rồi!”.

Yến Phi thoáng lạnh người, ngấm ngấm cảm nhận được tâm sự của An Ngọc Tình có lẽ liên quan đến sinh tử của chàng.

An Ngọc Tình định nói rồi lại ngập ngừng thu lại, ngược mắt nhìn chàng, sau đó mới từ từ cất tiếng: “Còn nhớ những lời ta nói ở Tạ gia không? Ta nói huynh khiến ta có cảm giác sợ hãi, đó là cảm giác sợ hãi đối với những sự vật mà mình không hiểu rõ, vì trong sử tịch của Đạo môn, chưa từng có người đạt đến cảnh giới Thai tức bách nhật như huynh cả, vì vậy có lẽ huynh đã kết được Kim đan, lại càng thấy kỳ quái vì sao huynh vẫn chưa Bạch nhật phi thăng, thế nên không biết rốt cuộc huynh là người hay là tiên. Huynh còn nhớ chứ?”.

Yến Phi gật đầu: “Cô nương đích thực đã nói những lời này”.

An Ngọc Tình lại nói: “Ni Huệ Huy cướp huynh trong tay Tôn Ân, là muốn thị uy với họ Tôn, biểu thị lòng căm thù của thị với y. Còn tại sao thị mai táng huynh, thì có lẽ là thấy huynh sinh cơ đã tuyệt thấy thương lại, không nỡ để huynh phơi thây ngoài nội, nên mới cho huynh nhập thổ vi an. Nào ngờ huynh lại khởi tử hồi sinh như vậy”.

Yến Phi nói: “Ta chưa gặp được Diêm La Vương, chắc có lẽ lúc đó chưa chết, hoặc có thể nói là vẫn chưa hoàn toàn đoạn khí cũng được”.

An Ngọc Tình chăm chú nhìn chàng nói: "Câu nói này của huynh cũng không sai lắm. Theo sách xưa có chép, con người có ba hồn bảy phách, nhục thân tử vong rồi, ba hồn bảy phách sẽ tan đi, khi nào hồi hồn thì mới tụ lại, xem xem người đó có chết oan không, để quyết định xem có nên âm hồn bất tán tiếp tục làm quỷ hay là chuyển thể luân hồi. Cách nói này là thật hay giả thì đương nhiên người sống không thể nào biết được".

Yến Phi hít sâu một hơi nói: "Cô nương nói làm ta dựng cả tóc gáy. Ài! Xin cô nương nói ra trong lòng đang nghĩ gì đi, hy vọng là ta có thể chấp nhận được!".

An Ngọc Tình nói: "Lúc đó đích thực là huynh đã chết rồi, nhưng hồn phách vẫn ở trong nhục thể, nối lại tâm mạch đã đoạn, khiến huynh có thể hồi sinh, đây là cách giải thích duy nhất".

Yến Phi trầm thổ phào nhẹ nhõm nói: "Vậy thì ta đâu có chết thật, mà chỉ là chết giả thôi, ta cũng từng nghe kể trong tộc có người đã chết hai ngày rồi đột nhiên sống lại, người chết đi sống lại đó còn sống thêm được hai năm nữa mới chết đó".

An Ngọc Tình nói: "Khẳng định là huynh đã có Kim đan mà người cầu đạo nào cũng mơ tưởng".

Yến Phi bị câu nói này của nàng làm cho đầu óc trở nên hồ đồ, chau mày: "Kim đan rốt cục là thứ gì? Ta chẳng cảm thấy trong người mình có thêm cái gì cả?".

An Ngọc Tình nói: "Kim đan chính là Dương thần mà Đạo gia bọn ta đều nỗ lực tu luyện, còn gọi là thân ngoại chi thân, chạm không được, sờ không thấy. Theo điển tịch Đạo gia ký tải, phạm người nào luyện được Kim đan, sẽ trở thành người bất tử đó".

Yến Phi thất thanh kêu lên: "Gì hả?".

An Ngọc Tình cười khố: "Giờ chắc huynh hiểu tại sao ta không muốn nói ra phải không? Đối với Đạo gia mà nói, đây đương nhiên là điều đáng mừng vô cùng, nhưng đối với huynh, lại là... ôi! Ta cũng không biết nên nói thế nào nữa!".

Yến Phi ngẩn người nhìn nàng, hồi lâu sau mới nói: "Giả như có người đem ta băm vằm thành muôn ngàn mảnh, liệu ta có thể không chết không?".

An Ngọc Tình thở dài: "Vấn đề này chỉ sợ không ai có thể trả lời huynh được, e là chỉ ông trời mới biết thôi. Hà! Sắc mặt huynh trở nên rất khó coi đó!".

Trên mặt Yến Phi đúng là không còn chút huyết sắc, trong lòng cuộn cuộn dâng lên những đợt sóng trào dâng, xung phá linh hồn chàng.

Lời nói của An Ngọc Tình rất có sức thuyết phục, ngày đó đội đất sống dậy, Yến Phi đích thực có cảm giác chết đi sống lại, hơn nữa từ đó mới linh giác cảm ứng với Kỳ Thiên

Thiên. Sự tình quái dị đến nỗi khiến cả chàng cũng thấy khó chấp nhận, nhưng rồi cũng dần dần quen với nó, không cảm thấy sự “dị thường” của mình quá bất bình thường.

Chàng lại càng hiểu tại sao An Ngọc Tình nói “hồng bet”, tất cả chỉ vì nàng hiểu rõ con người chàng, nàng là “hồng nhan tri kỷ” của chàng.

Đối với những người lập chí thành tiên, vĩnh sinh bất tử có thể là một thứ ân tứ của trời cao, bởi họ có thể sở hữu thời gian vô hạn đi tìm kiếm cách thành tiên, giải phá bí mật của sinh tử.

Nhưng đối với chàng mà nói, đó chỉ là một cơn ác mộng mãi mãi không thể chấm dứt, chàng sẽ trở thành một quái vật không thể chết. Đó tuyệt đối không phải là lời chúc phúc, mà là một lời nguyền, hơn nữa là là thứ độc chú đáng sợ nhất nữa.

Thử nghĩ xem, nhìn Kỷ Thiên Thiên hồng nhan biết thành bạch phát, nhìn nàng trải qua sinh lão bệnh tử, còn Yến Phi chàng thì mãi mãi vẫn như vậy, bất luận đối với Kỷ Thiên Thiên hay với chàng, đó thật là một chuyện vô cùng tàn nhẫn. Lúc đó cách giải quyết duy nhất, chính là tự tận - nếu chàng có thể làm được điều đó.

An Ngọc Tình không làm phiền chàng, chỉ lẳng lặng chèo thuyền, bơi qua Đại Giang, nhập vào dòng Tần Hoài.

Cách giải quyết duy nhất chính là khai mở Tiên môn, nhân lúc Kỷ Thiên Thiên vẫn còn thanh xuân rực rỡ, hai người cùng nắm tay phá không mà đi, đến một không gian kỳ dị không biết là Tu La địa ngục hay Động thiên phúc địa, thế nào cũng còn hơn nhìn Thiên Thiên già chết, còn chàng thì vĩnh viễn sống lây lất ở nhân thế này.

Nhưng chàng lại lập tức phủ định cách này, bởi cho dù chàng để Kỷ Thiên Thiên bước vào Tiên môn trước, nàng cũng sẽ bị năng lượng phát ra lúc Tiên môn khai mở làm cho nát tan thành từng mảnh vụn.

Đó là một vấn đề căn bản không thể giải quyết.

Yến Phi chợt dâng lên cảm giác bị phán cực hình, hơn nữa đó còn là thứ hình phạt tàn khốc nhất trên thế gian, lại vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

An Ngọc Tình dịu dàng thốt: “Cách duy nhất để kết thúc khổ nạn trường sinh này, chính là luyện thành tuyệt học cuối cùng trong Chiến Thần Đồ Lục, Phá Toái Hư Không, khai mở Tiên môn, qua bờ bên kia, xem quang cảnh thế nào, phải không?”.

Yến Phi ngẩng đầu lên nhìn nàng, tiếp xúc với đôi mắt đẹp huyền bí, mỗi lần đều khiến người ta phải rung động đến tận đáy lòng, bên trong tràn đầy hy vọng và chờ đợi.

Yến Phi chần động hỏi: “Đây có phải điều duy nhất cô nương để tâm đến?”.

An Ngọc Tình đưa mắt nhìn mỹ cảnh hai bờ Tần Hoài, ung dung hồ hững đáp: “Từ nhỏ ta đã rất hiểu kỳ với thiên địa này. Tận cùng của trời là ở đâu? Tận cùng của đất ở chỗ nào? Tất cả bắt đầu từ đâu? Tất cả lại kết thúc thế nào? Sự vật trước mắt bọn ta có phải chỉ là ảo tưởng không? Con người đến thế giới này có mục đích gì? Sinh mệnh có phải tuần hoàn mãi mãi như ngày đêm mùa vụ hay không? Vì vậy ta rất nhậy lòng với những danh những lợi mà thế nhân tranh đoạt, nhưng lại rất hoài nghi với thuyết thành tiên thành Phật của hai nhà Phật Đạo, cho đến khi gặp Yến Phi huynh, chính tai nghe huynh kể tình hình lúc khai mở Tiên môn, trong lòng mới được an định. Bên kia Tiên môn có phải là Động thiên phúc địa hay không không hề quan trọng, chỉ cần biết được có khả năng này, ta mà không thử sẽ quyết không cam tâm. Nhưng sau khi nghĩ kỹ lại tình hình Thiên Địa Tâm tam bội hợp nhất khai mở Tiên môn mà huynh nói, dường như Tiên môn chỉ cách bọn ta có một bước, nhưng muốn bước được bước này, lại thật khó hơn lên trời, chỉ có thể nhìn chứ không thể với, trong lòng mâu thuẫn thế nào chỉ e trên đời chỉ có Yến Phi huynh mới hiểu”.

Yến Phi chua chát thốt: “Ta hiểu. Ài! Nếu ta có thể khai mở Tiên môn, cô nương có dám không chút do dự mà bước qua không?”.

An Ngọc Tình bình tĩnh nói: “Nếu ta đoán không lầm, chiều số tuyệt thế có thể khai thiên tích địa, quỷ khốc thần sầu như Phá Toái Hư Không đã vượt quá cực hạn của bất kỳ võ học đại sư nào, cả đời e cũng chỉ có thể sử ra một lần, hơn nữa còn phải hao tận tất cả tiềm năng. Huynh hiểu không? Tiên cơ chỉ có một, nếu huynh nhường cho ta, mà ta lại có thể vượt qua được Tiên môn, vậy thì huynh sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội sang bờ bên kia đó, lại còn phải gánh chịu một hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Sau khi biết chuyện này, huynh còn muốn hy sinh cho ta nữa không?”.

Yến Phi á khẩu vô ngôn, không biết nói gì, cho dù chàng không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho Kỷ Thiên Thiên, tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy được.

An Ngọc Tình mỉm cười nói: “Cuộc đời ta vì Tiên môn mà đầy những phiền não u uẩn, còn huynh cũng vì khốn cảnh sử vô tiền lệ này mà bị bức phải đối mặt với vấn đề cuối cùng này. Đời người chính là vĩnh viễn nửa khổ nửa vui như vậy đó. Nhưng bọn ta không giống như những người khác, thứ mà bọn ta theo đuổi không phải là được và mất của tục thế, mà là vượt lên sinh tử, siêu thoát nhân gian”.

Yến Phi vẫn không nói gì.

An Ngọc Tình nói tiếp: “Huynh muốn lên bờ ở đâu? Tạm thời ta đang trú trong Quy Thiện tự của Chi Độn đại sư, huynh tìm được đại sư tự nhiên sẽ tìm được ta. Không cần phải có việc mới đến tìm được, đến nói chuyện phiếm cũng được mà!”.

oOo

Lưu Dụ ra sảnh chính, thấy Đồ Phụng Tam và Khoái Ân đang nói chuyện. Khoái Ân lắng nghe có vẻ rất chăm chú, không ngừng gật đầu, khiêm cung thò giáo.

Cả Lưu Dụ lẫn Đồ Phụng Tam đều sớm đã nhận định Khoái Ân là nhân tài có thể đào tạo, nhưng chưa từng nghĩ hắn lại xuất sắc đến thế. Mới đến Kiến Khang có mười ngày đã nhiều lần lập đại công, trước là nhìn ra được phương pháp hành thích của Can Quy, tối qua cũng nhờ hắn nhanh trí ném ra mái chèo, thay đổi tốc độ và phương hướng của con thuyền chất đầy hỏa khí đó, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Lưu Dụ đến bên cạnh hai người, ngạc nhiên nói: "Sao lại dùng cách thức luận binh trên giấy này mà truyền thuật luyện binh cho Tiểu Ân làm gì? Đợi Biên Hoang kinh lý của ta đến đây, truyền thụ tại hiện trường không phải càng hiệu quả hơn à?".

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Vì ta muốn đi gặp Dương Toàn Kỳ, xem xem có thể tận chút nỗ lực cuối cùng, sách động hắn và Ân Trọng Kham tiên phát chế nhân, lật đổ Hoàn Huyền hay không?".

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Còn hy vọng thuyết phục bọn hắn sao? Lỡ có chuyện gì không hay, ngược lại sẽ liên lụy cả Đồ huynh mất. Huống hồ ở đây còn đang rất cần huynh nữa".

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Tiểu Ân rất có tài lãnh binh, nhất định sẽ khiến người hài lòng. Tài năng hướng đạo của Hầu Lượng Sinh đã có thành quả đáng kiêu ngạo này đây, chỉ cần cho hắn cơ hội, đảm bảo người sẽ mãn ý hoan tâm. Với lại ta không ở đây thì còn Lưu gia mà, chỉ cần người chịu khó đề bạt Tiểu Ân, để hắn kiến lập quyền uy trong lòng các huynh đệ Hoang nhân, Tiểu Ân nhất định sẽ trở thành mãnh tướng hàng đầu đó".

Khoái Ân ngượng ngùng: "Đồ gia quá khen Tiểu Ân rồi, nhưng tại hạ nhất định sẽ tận hết sức lực, hy vọng không phụ lòng tài bồi của hai vị đại gia".

Đồ Phụng Tam lại nói: "Đây cũng là một bước nên làm trong vấn đề sách lược, cả Hoàn Huyền và Từ Đạo Phúc đều có hiểu biết rất tận tường về chiến thuật và thủ đoạn của bọn ta quen dùng, như vậy sẽ tìm được sơ hở để lách vào, nhưng Tiểu Ân là người mới, tác phong mới, chỉ cần bọn ta bồi dưỡng hắn thành tài, tất sẽ trở thành một kỳ binh".

Lưu Dụ biết Đồ Phụng Tam đã quyết ý lên đường, bèn chau mày thốt: “Nếu thật sự có thể lật đổ Hoàn Huyền, Tư Mã Đạo Tử không còn lo tên kinh địch này nữa, còn cần phải dựa vào bọn ta nữa làm gì?”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Nói thì nói vậy thôi, nhưng cả người lẫn ta đều hiểu rõ hai tên họ Ân, họ Dương đó mà, làm sao bọn hần có thể là đối thủ của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn được chứ? Ta chỉ hy vọng bọn hần có thể nắm được tiền cơ, không đến nỗi lập tức sụp đổ, ít nhất cũng kéo dài được thời gian Hoàn Huyền phát động tấn công Kiến Khang một cách toàn diện, nếu không bọn ta vừa phải lo ứng phó Tôn Ân, phía sau lại phải lo Hoàn Huyền tập kích thì thật vô cùng tệ hại”.

Lưu Dụ đang định lên tiếng, nhưng thấy Khoái Ân như ngập ngừng muốn nói, bèn động tâm nhìn y hỏi: “Tiểu Ân trong lòng nghĩ gì, cứ mạnh dạn mà nói ra đi”.

Đồ Phụng Tam cũng cười cười: “Đúng! Không cần xấu hổ. Người từng đến Biên Hoang Tập, chắc cũng hiểu Hoang nhân bọn ta đều là những tên điên, Lưu gia của người lại càng là tên điên trong những tên điên, đối mặt với binh lực áp đảo của kẻ thù mà vẫn còn nghĩ cách tác thành cho chuyện tốt của Tiểu Bạch Nhạn và Cao Ngạn đấy”.

Khoái Ân được nâng cao dũng khí, hít sâu một hơi nói: “Cho dù Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn liên thủ, muốn công hãm thành trì có khả năng phòng ngự cao như Kiến Khang cũng vẫn còn chưa đủ sức, nếu không bọn y cũng không cần kéo dài đến tận hôm nay, lại còn phải tìm thiên phương bách kế để lôi kéo Lưu Lao Chi về phía mình. Hoàn Huyền vẫn còn một nỗi lo, chính là sợ mình lưỡng bại câu thương với quân Kiến Khang, để quân Thiên Sư chiếm lấy tiện nghi. Vì vậy, ngày nào quân Thiên Sư vẫn còn, Hoàn Huyền sẽ không trực tiếp công phá Kiến Khang đâu”.

Những lời này nếu do Đồ Phụng Tam hay Lưu Dụ nói ra thì không có gì lạ, nhưng Khoái Ân mới đến Kiến Khang có vài ngày, mà đã nắm bắt được tình thế như vậy, đích thực là khiến người ta phải tán thưởng.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Nói hay lắm!”.

Lưu Dụ cũng cổ vũ: “Nói tiếp đi!”.

Khoái Ân càng mạnh dạn thêm: “Sau khi độc bá Kinh Châu, chuyện Hoàn Huyền có thể làm là phong tỏa thượng du Kiến Khang, cắt đứt đường giao thông huyết mạch đến Kiến Khang, khiến vật tư trên thượng du không thể đổ về đây được nữa. Trong tình thế bị cô lập ấy, Kiến Khang sẽ khó mà ứng phó được Thiên Sư quân”.

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đều gật đầu tán đồng ý kiến. Phong tỏa thượng du Kiến Khang là tuyệt chiêu của Hoàn Huyền, thủ đoạn hết sức cao minh. Khi Kiến Khang không chịu được cảnh thủy đạo bị cắt đứt, muốn phản công Lợi Châu, Hoàn Huyền sẽ có thể dĩ dật đãi lao, đánh một đòn phủ đầu, nhất chiến định giang sơn. Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam biết rõ điều này, nhưng lại không biết nên bắt tay từ đâu, thế nên mới nghĩ ra sách lược bại trung cầu thắng này.

Đồ Phụng Tam lần này trùng phản Kinh Châu, chính là hy vọng có thể tạm thời đẩy lui thời gian thực hiện kế hoạch phong tỏa Đại Giang lại.

Khoái Ân nói tiếp: “Muốn thay đổi tình hình này thì không có khả năng, nhưng Tiểu Ân cho rằng trước khi Thiên Sư quân đại bại, Hoàn Huyền sẽ không lỗ mắng mà tiến hành phong tỏa đầu, vì vậy sẽ khiến cho quý tộc Kiến Khang phản cảm với y, cho rằng Hoàn Huyền y là kẻ tiểu nhân bỉ ổi thừa cơ người lâm nguy, sau này dù y đánh bại được quân Kiến Khang, cũng sẽ vô cùng khó khăn trong chuyện quản trị. Còn nữa, đứng ở lập trường của Hoàn Huyền mà nói, sách lược tốt nhất chính là tọa sơn quan hổ đấu, lý tưởng nhất là Thiên Sư quân đại bại, còn Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh thì thương vong thảm trọng, vậy là y sẽ như phong quyển tàn vân, tiến đến Kiến Khang, thay thế Tư Mã hoàng triều sớm đã làm quý tộc Kiến Khang chán ghét”.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ nhất tề động dung.

Thanh âm của Tống Bi Phong vang lên sau lưng ba người: “Cách nhìn này rất mới mẻ, lại cũng rất có kiến thức”.

Khoái Ân giật mình nói: “Chỉ là ngu kiến của Tiểu Ân thôi”.

Đợi Tống Bi Phong ngồi xuống, Đồ Phụng Tam thốt “Tiếp tục nói đi!”.

Khoái Ân nói: “Đồ gia chớ trách Tiểu Ân mạo phạm, Tiểu Ân cho rằng hai người Ân, Dương đó không có chút cơ hội nào cả, ngài không đáng phải mạo hiểm như vậy làm gì. Giờ bọn ta nên tập trung tinh thần đối phó Tôn Ân, mặt khác cũng có thể dùng Biên Hoang Tập khắc chế Hoàn Huyền, chẳng hạn như tập kết chiến thuyền ở Thọ Dương, khiến Hoàn Huyền cố kỵ, như vậy còn là hy vọng ở hai kẻ ấy”.

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: “Tiểu Ân nói rất có lý!”.

Khoái Ân lộ vẻ cảm động, rõ ràng không ngờ mình là người dưới, những lời nói ra lại được Đồ Phụng Tam chấp nhận và trọng thị như vậy, từ đây cũng có thể thấy lòng dạ y rộng rãi thế nào.

Đúng lúc này, bốn người đều có cảm giác lạ.

Một bóng người lao vút qua cửa sổ, nhanh như bóng ma, cả bốn đều cảnh giác nhảy dựng lên, giờ mới nhận ra người đến chính là Yến Phi.

Khoái Ân là người duy nhất không quen biết Yến Phi, còn tưởng là địch nhân, liền xông lên phía trước, một quyền đâm thẳng vào mặt chàng, chúng nhân đều không kịp ngăn cản.

Yến Phi đẩy ra một chưởng, giữ chặt thiết quyền của Khoái Ân, không hề phát ra tiếng kinh khí giao kích, mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói: "Vị huynh đệ này võ công thật không tệ đâu!".

Khoái Ân phát giác quyền đầu mình đâm trúng chưởng tâm đối phương, có cảm giác như ném đá xuống biển, vội vàng hoảng hốt lui lại. Đồ Phụng Tam thở hắt ra: "Biên Hoang đệ nhất cao thủ của bọn ta cuối cùng đã giá lâm Kiến Khang rồi!".

- o O o -